

ŠIFRA: KWANZA

IMAMO SREĆNOG DOBITNIKA

LICA:

VODITELJ, 30 godina

JASMINA, 20 godina

PETAR, 53 godine

VUKAŠIN, 40 godina

MILAN TOPISIROVIĆ, 50 godina

VELEZASTUPNICA AVA STOLI, 30 godina

Napomena: Jasminu i Anu Stoli igra ista glumica kao i glumac koji igra Voditelja i
Milana T.

Vreme i mesto: 2028. godina, Srbija i Veliki Sused

1.

Scena u tami. Svetlo pada na ogromu providnu kocku punu papirića. Zlokobni bubenjevi. Pale se svetla. Drekne vesela tema, neka vrsta dixieland jazza filovana semplovima. Na scenu izlazi VODITELJ. Za ruku drži svoju POMOĆNICU. Voditelj je u šljaštećem ljubičastom odelu a devojka u zlatnom kompletiću koji jeftino otkriva sve njene draži. Aplauz, off. Voditelj je prati do kocke i ljubi je u ruku. Jasmina se sve vreme smeška i glumi praznoglavu glupačicu.

PROMUKLI GLAS(off): Prvi maj, 2028. godine, iz studija u Košunjaku, specijalna emisija naše i vaše televizije, IZNENAĐENJE VEKA.

VODITELJ: Hvala, hvala, dragi gledaoci. Dobrodošli u IZNENAĐENJE VEKA. Moje ime je Damjan Jorgovančević a ovo je moja ljupka pomoćnica, Jasmina Paorić. Molim vas, jedan veliki aplauz za ljupku Jasminu. Hajde, bez ženiranja, molim. Tako, ruke gore, da vas vidim sve.

Aplauz, off.

VODITELJ: Znam da ste očekivali da pogledate filmski klasik koji je naša televizija najavljivala danima ali, verujte, ovo je mnogo bolje jer je ovo jedinstven trenutak u istoriji televizije i odvijaće se pred vašim očima upravo sada. Napominjemo još jednom da naša i vaša televizija zadržava pravo za promenu programa i da je ovo najnormalnija stvar. Za sve osim za jednog od vas.

Ozbiljna tema, off.

VODITELJ: Vi znate da bratskom Veliki Susedu vekovima dugujemo diplomatsku podršku našoj maloj, napačenoj naciji. I ne samo to-tu je vojna zaštita i nepresušni energenti. Naš veliki Sused nikad nije ništa tražio za protivuslugu. Ništa osim nesebične bratske ljubavi ukojoj nas vezuju jedna krv, jedno tle i jedna vera. Ipak, danas, Veliki Sused očekuje od nas simboličnu žrtvu a u ime održavanja dobrosusedskih odnosa.

Muzika prestane

VODITELJ: Hoćete da znate o čemu se radi?

Muzika, patriotska koračnica, off.

VODITELJ: Naš Veliki Sused očekuje da, u ime prijateljstva i dobre volje, pošaljemo jednog našeg punoletnog građanina u njihovu prestonicu gde će, na gradskom trgu, biti javno pogubljen.

Muzika prestane.

VODITELJ: Šta ste se umusili, dragi sugrađani? Ne bojte se jer pravi, zdravi, lojalni građani ne trebaju da se boje.U ovoj kocki se nalaze identifikacioni brojevi narkomana, kojekakvih parazita, "slobodnih umetnika", društveno neprilagođenih, pripadnka nacionalnih manjina i, pogodili ste, ogavnih pedera i lezbača! Hahahahahah! Naša ljupka Jasmina će izvući identifikacioni kod našeg dobitnika. Pa, Jasmina, da počnemo.

Jasmina zavlaci ruku i vadi papirić. Čita ga i mršti se. Zausti nešto da kaže ali joj voditelj otme papirić

VODITELJ: Hvala, Jasmina. Aplauz za našu ljupku Jasminu. Izvučen je identifikacioni kod 0452488403456. Nadamo se da će građanin koji se vodi pod ovim brojem iz ovih stopa otići u najbližu policijsku stanicu gde može podići nalog za svoje pogubljenje nakon čega će biti usporučen našem Velikom Susedu. Podsećamo da neodazivanje na poziv povlači teške reprekusije u vidu mučenja o trošku naše Specijalne službe. Uštedite novac poreskih obveznika i prijavite se. To je vaša patriotska dužnost. To je bilo sve za večeras. Hvala vam i puno sreće svima a posebno našem nesrećnom dobitniku! Laku noć! Jasmina, kaži laku noć!

JASMINA: Laku nooć!

Mašu i keze se. Voditelj spušta ruku oko Jasmininog struka i trudi se da je spusti niže. Jasmina je skida sa sebe i nastavlja da se smeška. Mrak.

2.

Petrova dnevna soba: televizor i fotelja. Na desnom kraju scene su ulazna vrata. S leve strane su vrata koja vode u kuhinju. Petar, snažan, visok pedesetogodišnjak, sedi u fotelji. Zapanjen je. Nosi zeleno-crveno odelo kakvo nose ljudi koji rade u restoranima brze hrane. Sedl u fotelji. Razlabavljena mu je kravata. U levoj ruci mu je pivo a u desnoj daljinski upravljač. Gasi televizor.

PETAR: Pa majku vam jebem nacošku! Terajte se u pizdu materinu! Žrtvujete ljude onim skotovima!

Petar trapavo zavrilači flašu piva na televizor. Promaši televizor. Ustaje. Gnevno obori fotelju.

PETAR: Govorio sam vam da će doći do ovoga i niste mi verovali! Napušite mi se kurčine, majku vam jebem džibersku! Mrtva bagro! Poslaćete nekog nesrećnika da mu otfikare glavu i nabiju je na kolac! Samo da spasete svoje guzice! Neko treba da za vas izigrava konja Veselina....

Petar zastane boreći se za dah.

PETAR: Čekaj, pa možda sam ja taj konj Veselin.

Petar vadi svoj ID iz džepa.

PETAR (čita): 0452488403456. Ne, nemoguće. Onaj drugi broj je bio sedam, koliko se sećam, nije bio pet.

Petar panično traži daljinski upravljač. Pritisne dugme. Ekran je u bojam nacionalne zastave.

PETAR: Daj Bože da nisam ja, daj Bože da nisam ja!

GLAS VODITELJA (off): I, da ponovimo još jednom. Dobitnik je broj 0452488403456.

PETAR: E, lepo.

Petar spušta ID u džep.

PETAR: Od danas nisam Petar. Od danas sam konj Veselin. Može i Svidrigajlo. Ne pravim pitanje.

Zvonce na vratima, off. Petar se zaklati na nogama. Zvonce na vratima, off. Petar pročisti grlo, isprsi se i podigne na prste.

PETAR: Ko je sad u pizdu materinu?

VUKAŠIN(off): Komšo, to sam ja Vukašin.

PETAR: Jeste, a ja sam zima tvog nezadovoljstva. Koji bre Vukašin?

VUKAŠIN (off): Predsednik kućnog saveta.

PETAR:A, onaj mali brkati. Šta 'oćeš?

VUKAŠIN (off): Ja ko pitam, ako mogu da pomognem.

PETAR: Aha.

Pauza.

PETAR: Pa, dobro. Ne možeš da odmogneš.

Petar otključava vrata. Ulazi Vukašin, oniži tip sa ušiljenim, hedonističkim brkovima. Pokreti su mu brzi i pomalo nervozni za razliku od glasa koji je spor, otegnut. Obučen je u musavu trenerku sive boje. S vremena na vreme zavlači ruku u desni džep svoje trenerke i opipava nešto. Svaki njegov samoglasnik traje svetlosnu godinu. Potencira drevni govor iako u razgovoru izbije beogradski akcenat – neizbežna posledica dugog boravka u prestonici.

PETAR: Reci.

VUKAŠIN: Pa, nemoj tako s vrata, komšo.

PETAR:Okej, izvini.

VUKAŠIN: Kako je komšo?

PETAR: Pržim džank fud, pržim mozak i tako na smenu. Oćeš da popiješ nešto?

Petar namešta fotelju. Vukašin seda u fotelju.

VUKAŠIN: Pa, sad kad si spomenuo, moglo bi jedno pivo, baćo.

Petar odlazi u kuhinju. Tumbanje u kuhinji, off. Vukašin razgleda oko sebe. Pogled mu se zaustavi na flaši na podu.

VUKAŠIN: Vidim, komšo, ti baš lepo održavaš stan. Flaša ovde, pivo onde, fotelja prevrnutna.

PETAR (off): Šta te briga šta ja radim? Da nisi možda dekorater enterijera?

VUKAŠIN: Ma jok, baćo, samo primećujem.

Petar dolazi. U jednoj ruci mu je pivo a u drugoj flaša viskija. Tutne Vukašinu pivo u ruke. Petar se nervozno kucne sa Vukašinom.

VUKAŠIN: A gde ti je čaša, komšo?

PETAR: Ne treba mi.

Petar muški potegne iz flaše. Vukašin je zapanjen.

VUKAŠIN: Čekaj, komšo, polako s tim.

PETAR: S čim polako? Ne brini se za mene. Znaš kako se kaže: jedi, pij, veseli se i na život poseri se.

Petar potegne još jednom.

PETAR: Što ne piješ to twoje?

VUKAŠIN: A, evo, baćo. Odma ču to ja.

Vukašin, uplašen, potegne i zatim glasno podrigne. Petar se smeje.

PETAR: Šta je, ne prija ti? Da nisi bolestan?

Petar mu se unese u lice.

VUKAŠIN: Ma, ne, prija mi. Ja tako galim. Podrigujem, da prosiš. Al galim. Iako, to, podrigujem.

Vukašin opipava desni džep

PETAR: Došao si da mi pomogneš ili da igraš džepni bilijar?

VUKAŠIN: Da, jesam. Da ti pomognem.

Vukašin opipava desni džep

PETAR: Pa, hajde. Reci mi šta mi je jebeni komedijant slučaj servirao ovog puta.

VUKAŠIN: Pa, nema tu neke naročite taktike.

PETAR: Nema, a?

VUKAŠIN U stvari, nema uopšte.

PETAR: Pa, što si onda dolazio ovde koji kurac?

Pauza. Petar se odmakne od njega i posmatra ga. Uperi prst u njega

PETAR: Ti, zapravo, nemaš pojma o čemu se radi.

VUKAŠIN: Nemam pojma.

PETAR: Ti me sad zajebavaš?

VUKAŠIN: Ne. Ne zajebavam te.

PETAR: Dakle, imaš pojma.

VUKAŠIN: Kako ne, baćo, kako ne.

PETAR: I, gledao si televiziju?

VUKAŠIN: Da. Ja volim da gledam televiziju.

PETAR: Voleo je i Maršal MakLuan pa vidi dokle nas je to dovelo. Globalne seljačine!

VUKAŠIN: Kako?

PETAR: Kažem: puca mi patka što ti voliš da gledaš televiziju. Jesi li ti gledao tv maločas?

VUKAŠIN: Jesam.

PETAR: Onda znaš.

VUKAŠIN: Znam.

Petar potegne. Vukašin zavuče ruku u džep.

PETAR: Ufff!

Vukašin uplašeno izvuče ruku iz džepa

PETAR: Pa, kako onda koji krasni možeš da mi pomogneš?

VUKAŠIN: Pa... Mogu da ustanem da odgovorim na to pitanje? Čisto malo ,baćo, znaš, da protegnem noge. Baš sam se stegao, vidi. Joj! Išijalgija.

Vukašin ustane ali ga Petar gurne i on se skljoka na fotelju

PETAR: Sedi tu gde si. Petnaest godina sam stariji pa nemam te probleme.

VUKAŠIN: Ma, ti si, komšo, puška. Ko Džordž Kluni. Mislim, kad je im' o pedeset.

Petar potegne opet.

VUKAŠIN: Komšo, što toliko piješ?

PETAR: Slavim, Vule, slavim.

Petar se uneše Vukašinu u lice

PETAR: Nego, imaš li ti neku kintu?

VUKAŠIN: Go sam ko pištolj, baćo.

PETAR: A znaš li nekog ko zna nekog ko pravi lažne isprave?

VUKAŠIN: Ja? Nikad nisam imao veze s takvim likovima.

PETAR: A imaš li neko oružje?

Pauza.

VUKAŠIN: Samo tejzer. Ono sa strujom, znaš.

PETAR: Znam šta je tejzer. Nije oružje. A znaš li ti nekog graničara?

VUKAŠIN: Kako da znam graničare? Morao bi da odem na granicu da se družim s njima.

PETAR: A nekog glavonju?

VUKAŠIN: Zar bi bio tvoj komšija da znam?

PETAR: Ti si u njihovoj stranci.

VUKAŠIN: Sitna sam ti ja riba.

PETAR: Dobro. Jel' imaš neku vikendicu na selu ili, nemam pojma, katun na planinčini?

VUKAŠIN: Sve sam prodao kad sam se selio u Beograd.

PETAR: Aha.

Petar otpije. Pauza.

PETAR: Ne pitaj za kim zvono zvoni- za tobom zvoni ili, srpski rečeno- jebao sam ježa u leđa.

Vukašin brzo ustane iz fotelje.

VUKAŠIN: Aaaa, pa ti bi da pobegneš!

PETAR: Dobro jutro, Kolumbo!

VUKAŠIN: E, pa, komšo, bolje da zaboraviš.

PETAR: Kako?

VUKAŠIN: Nikad ne bi uspeo da pobegneš, nemaš para ni veza a i mator si. Najbolje bi bilo da se lepo se predaš, komšo i odužiš dug otadžbini i tako.

PETAR: Molim? Koji bre dug, jebo te dug?!

VUKAŠIN: Uhvatiće te komšo a onda će te mučiti. Sve će nas mučiti.

PETAR: Koga sve?

VUKAŠIN: Mene, moju ženu, baka Staku sa trećeg sprata. Sve. Reći će - kako ste ga pustili da pobegne?

PETAR: Mislio sam da ne znaju moj kod.

VUKAŠIN: Znaju. I oni znaju da svi znaju.

PETAR: Čekaj...

Vukašin se zaplače i padne Petru na grudi

VUKAŠIN: U kompjuteru, kući, držim podatke o svim stanarima. A Staka zna da imam sve podatke. Rekla joj moja žena. A Staka je rekla Pavlovićki a ona opet Jovanovićki . I, tako, babe kopipejstovale podatke.

PETAR: Šta će babama moji podaci?

VUKAŠIN: Ni meni nije jasno. Ja pitao a one kažu-zlu ne trebalo.

PETAR: Svašta.

VUKAŠIN: Pero, rode, preklinjem te ko brata rođenog, ne beži. Mučiće nas sve zbog tebe. Žena i ja ćemo nekako i da preguramo ali ima matorog sveta. Pocrkaće zbog tebe, Pero!

Petar ga potapše po ramenu

PETAR: Neće. Predaću se.

VUKAŠIN: Mirno, bez borbe?

PETAR: Da.

Vukašin ga triput ljubi u obraze. Petar se ne pomera, beo kao kreč

VUKAŠIN: Pero, junačino. Spasio si nas. Sve nas.

Opet ga ljubi

PETAR: Okej, okej.

Petar ga odgurne

PETAR: A sad mi reci, kako si mislio da mi pomogneš?

VUKAŠIN: Mislio sam da te odvezem do policijske stanice. Da ti držim strah.

PETAR: Da me odvezeš do policijske stanice? Kad? Sad?

VUKAŠIN: Pa, ne mora baš sad ali za koji sekund.

PETAR: Dobro.

Petar potegne

VUKAŠIN: Nemoj da pišeš toliko, baćo. Nije dobro za organizam.

PETAR: Misliš, organizam koji uskoro neću imati?

VUKAŠIN: Ne mrači, komšo.

PETAR: Da ne mračim? Za dan-dva ču biti isti Jorik- mrtva luda. Jedino što je utešno je da niko neće izvoditi monolog sa mojom lobanjom u šaci.

VUKAŠIN: Aha. Znači, ti bi da piješ? Pa, dobro, pij, samo nemoj da te vode tako neurednog.

Vukašin mu namešta kravatu, košulju. Prstima mu namešta kosu. Petar šljema za vreme ovog procesa

VUKAŠIN: E, tako. Ajmo sad.

PETAR: Samo nešto da ti kažem.

VUKAŠIN: Kasnimo, komšo.

PETAR: Kako kasnimo?

VUKAŠIN: Ma , zaboravi. Bolje da te vodim ja nego murija u bukagijama. Ajmo.

Vukašin ga povuče za rukav. Petar se otrgne

PETAR: Kako kasnimo? Da im ti nisi javio?

VUKAŠIN: To sad nije bitno baćo i nemoj da me ljutiš.

PETAR: To je tačno ali, kako su baš mene stavili na izvlačenje, a? Zašto baš ja?

VUKAŠIN: Ma, šta ja znam. Možda im je bilo sumnjivo što si neženja.

PETAR: A jel' tebi sumnjivo?

VUKAŠIN: Ma, kakvi, komšo. Znam ja da si ti muško od glave do pete.

PETAR: Pa, što onda? Možda zato što sam društveno neprilagođen? Prgav sam, psujem, pijem, nezadovoljan sam životom? Prozivao sam vlast u prisustvu svedoka?

VUKAŠIN: Ne razumem se ja u to.

PETAR: Ili zato što sam nekad bio pisac? Pogledaj me, pičko i reci mi istinu!

VUKAŠIN: Nemoj te teške reči, Pero. Nije vreme za to.

PETAR: A kad je vreme za to? Napravili ste od naroda gomilu debila i bezmudih slabica! Hordu polupismenih idiota koji rade beskorisne posliće da bi preživeli! Pogledaj mene! Nekad sam imao znanje, stil i stav, govorio sam ko gospodin čovek a sad okrećem pljeskavice po ceo dan i psujem kao kočijaš! A zašto? Jer se ovde sve može zameniti nečim gorim. Ne treba nam sloboda-daj diktaturu. Ne treba nam pamet - daj ispiranje mozga. Ne treba nam čast-daj uvlakaštvo. I, ko je kriv za to?

VUKAŠIN: Čekaj, Pero, to možda jeste tačno ali ja nisam ništa loše uradio.

PETAR: Nisi? A za koga glasaš? Ko te hrani? Beslovesna marvo! Kad su hapsili zveri, krvave do ramena, vi ste kukali za njima. Pevali ste o njima kao o narodnim herojima. Nosili majice sa njihovim zlikovačkim njuškama. A šta je sa mnjom? Nemam ženu, decu, novac, uticaj, slavu i mator sam ali ne toliko da se neko sažali na mene. Šta sam ja? Ja sam samo broj koji treba izbrisati!

VUKAŠIN: Nećemo te zaboraviti. Evo, komšo, ja će ti upaliti sveću.

PETAR: Dirljivo. Znaš li šta je rekao Sartrov Igo Barin? Ja nisam zamenjiv! Nisam zamenjiv!

Vukašin spušta ruku u džep

VUKAŠIN: Pero, poslednji put ti kažem: smiri se i podi sa mnjom. Odma.

PETAR: Zašto? Pa ti si me ocinkario. Ti si poslao moj identifikacioni kod i napisao karakteristiku za Službu. Ko zna kakve si gadosti uneo. Ali, to ti nije bilo dovoljno. Hteo si da me isporučiš tvojim kasapima kao plećku za tranžiranje. Svaka čast. Sigurno ćeš dobiti neku lepu paricu. Možda unapređenje? To što ti radiš je toliko dvratno da zahteva novi izraz. Recimo, recimo...priguzica!

VUKAŠIN: Pero, poslednji te put opominjem.

PETAR: Ili ćeš uraditi šta?

Vukašin izvadi tejzer i pritisne ga. Petar pada na pod i počne da se trese kao da ima epileptični napad. Vukašin isključi tejzer.

VUKAŠIN: Lepo sam ti rekao da pođemo kao ljudi a ti nećeš da slušaš pa to ti je.

Vukašin vadi mobilni telefon i ukuckava broj

VUKAŠIN: Halo, policija? Imamo srećnog dobitnika.

Mrak

3.

Zatvorska čelija. Desno su vrata čelije. Petar leži na dušeku. Spava. Hrče i mrmlja psovke. Pored njega je poslužavnik sa netaknutom hranom, čajnikom i šoljom. Ulazi velezastupnica AVA, lepa žena u strogom sivom odelu koje pre pristaje muškarcu nego ženi. Prilazi mu i gurka ga nogom. Petar se okrene prema zidu, gnevno mumla i hrče na smenu. Ava ga posmatra kao neku retku zverku. Ava se teatralno nakašlje.

AVA (prodere se): Buđeeeeenjeeee!

Petar se trgne.

PETAR: Teraj se u pizdu materinu!

AVA: Teraj se ti! Kako neprikladne reči za jednog intelektualca!

PETAR: Stvarno? Pardon.

Petar ustaje i u par poteza namesti svoje izgužvano odelo. Zauzima dostojanstvenu pozu.

PETAR: Izvinjavam se, gospodice. A koji ste mi moj pa vi?

AVA: Ava Stoli, velezastupnica našeg velikog Gospodara.

PETAR: Opa, poseta na najvišem nivou! Pardoniram što nisam prosto crveni tepih.

AVA: Ja samo prenosim poruke.

PETAR: A, glasnik? I još govorite srpski da vas ceo svet razume. Lepo.

AVA: Bila sam sedam godina udata za Srbina.

PETAR: Vi bili udati? To je iznenadenje.

AVA: Ima i čudnijih stvari na svetu. Recimo, vi nemate dece.

PETAR: Ne.

AVA: Šteta. Vi imate tu, očinsku auru.

PETAR: Otkud vam to?

Pauza

PETAR: I, šta hoće Gospodar, osim što će mi sutra ujutru otfikariti glavu?

AVA: Ako nastavite s tim tonom možete svoj poslednji dan provesti u paklenim mukama a to ne bi želeti, zar ne? Da otkrijete da postoje gore stvari od umiranja?

Pauza.

AVA: Tako sam i mislila.

PETAR: Zašto ste došli?

AVA: Vidim, poslužen vam je doručak. Hajde da jedemo.

PETAR: Samo se vi poslužite.

AVA: O, hvala.

Ava seda u turski sed i počinje da jede.

AVA: Juče nisam ništa jela ceo dan. Nalozi za pogubljenja, nalozi za pomilovanja, još pogubljenja, pregovori sa teroristima... Pridružite mi se. Hajde, sednite, sednite!

PETAR: Nisam nešto ješan i pišan. A i osećam se ko popišan.

AVA: Bez obzira. Sednite.

Petar seda prekoputa nje.

AVA: Malo čaja?

PETAR: Neka hvala.

AVA: Popijte, bez obzira. Čaj je dobar za buđenje i sabiranje misli.

Ava mu sipa čaj. Petar nevoljno sipa čaj i otpija ga

PETAR: Lep je ali bih ubio za tursku kafu.

AVA: Vi, Balkanci! Ubijali bi se zbog sitnice!

PETAR: Ne bi se mi ubijali. Mi se ubijamo zbog sitnica. Vekovima. Tačka.

AVA: Da,da, neobičan mentalitet a opet toliko sličan našem. Dodeće čoveku da se zapita šta bi radili da ste veliki kao mi.

PETAR: Pritisnuli crveno dugme i poslali sve u tri majčine!

AVA: Moguće. Ali, čemu takav lažan prezir prema sopstvenom narodu? Mili moj, oboje znamo da vi psujete i vredate one koje volite.Naivni ste i verujete da će ih kritika učiniti boljim. S druge strane, oni koji iskreno preziru svoj narod su obično tvrdi nacionalisti. Evo, recimo, vaš ministar...

Ava se zagrcne usred rečenice. Počne da se irritantno smeje. Kašle.

AVA: Hahaha, ovo je smešno! Izvinite. Kad je vaš ministar spoljnih poslova posetio našeg Gospodara... Gospodar, on je, hihih, bio jako nezadovoljan držanjem vaše zemlje prema našim konkurentima. Mislim, bez uvrede, ali mala je srpska guzica da bi istovremeno sedela na dve stolice. To je Gospodar rekao, ne ja. I, onda, vaš ministar spoljnih poslova, padne na kvrgava kolanca i zavapi: Mi smo vam odani! Šta god vam zatreba mi ćemo uraditi!Evo, ako želite, poslaćemo nekog našeg građanina da ga ubijete na trgu! Ne jednog! Sto! Hiljadu! Sto hiljada! Milion! A Gospodar ga sve mrko i ponosito gleda i odgovara: nedovoljno, nedovoljno, nedovoljno. I, znate li šta se onda dogodilo?Vaš ministar brizne u plač. Tu naš Gospodar prasne u smeh i kaže: jedan će biti dovoljan.

Ava ga mune u rame.

AVA: Zar to nije smešno?

PETAR: Meni nije.

AVA: Hajte, vi volite crni humor, kao narod mislim.

PETAR: Ja nisam narod. Ja nisam svi. Ja više nisam živ. Ja sam faktički mrtav i baš me briga šta je smešno a šta ne.

AVA: Ali, dragi Petre, vi me niste pustili da vam ispričam suštinu vica.

PETAR: Okej, samo brzo.

AVA: Suština je, dragi moj, da vi nama ne trebate. Vi, kao žrtva, nesrećnik pogubljen na trgu. To je, u stvari, poslednja stvar koja nam treba. I zato...

Ava izvlači svitak iz svog sakoa.

AVA: ...u ime pravde, moći i slave naše domovine, u ime našeg milosrdnog , celomudrenog Gospodara, ja vas ovim dekretom oslobađam pogubljenja.

Petar uzima papir drhtavom rukom. Čita ga

AVA: Ne treba vam pomoći?

PETAR: Ne. Znam vaš jezik.

AVA: U redu, sačekaću da se izborite.

Petar stigne do kraja teksta i ispadne mu svitak iz ruke

PETAR: Što reče moj deda: Jesen ti bingulicu! Ovo je pravo pomilovanje. Ali, zašto?

AVA: Pametan ste čovek. Shvatićete i sami.

Ava ustane. Čisti se od mrva

AVA: Taaako. Izvinite što sam vam pojela doručak. Ne brinite se, dobićete lep ručak u avionu.

Ava mu pruži ruku

AVA: Hajdemo.

Pomaže Petru da ustane

PETAR: Ček, ček, sve ovo je bilo foliranje?

AVA: Pa, naravno. To je politika, dragi moj.

PETAR: Da, ali zašto? Šta će ja ovde?

AVA: Stvarno treba da krenemo.

PETAR: Pa da! Vaš Gospodar je pokazao da je velik i milosrdan jer je pomilovao mene bednog! A i moćan je kad može sitne narode da tera da žrtvuju svoje ljude kad hoće!

AVA:I, to je sve?

PETAR: Nije. Najgore je što me je on pomilovao ali to ne znači da će pomilovati nekog sledećeg srećnog dobitnika!

AVA: Jeste li završili?

PETAR: On može da vedri i oblači a mi treba da drhtimo od straha. Plašimo se sebe, plašimo se svoje vlasti, plašimo se vas, svega se plašimo! Ava....

Petar se saginje i uzima pomilovanje. Cepa ga na parćiće

AVA: Petre, to što radite je težak prekršaj. Uništavanje državne dokumentacije se kažnjava sa pet do deset godina teškog rada.

PETAR: Je li? A kad se jede? Malkice sam ogladneo.

AVA: Budalo, ne radi to.

Petar trpa papir u usta i počne da ga žvaće

PETAR (*punih usta*): A kad se jede, jel to dovoljno za smrtnu kaznu?

AVA: Nećete se tako iskupiti.

Petar ispljune

PETAR: Molim?

AVA: Mislite da ne znam? Hrkali ste kad sam ušla. Osuđeni na smrt ne spavaju kao vi. Tako spava čovek koji se pomirio sa sudbinom. Ili onaj koji misli da je zaslužio da umre.

PETAR: Stražaaa! Pocepao sam dokument! Izjeo sam ga! Hoću da me ubijete! Odmah! Straaažaa! Serem vam se na Gospodara! Stražaaa!

Pauza

AVA: Nema straže, Petre. Vaša ćelija je otključana. Ovde nema nikog osim vas i mene. I, ne pokušavajte nešto nerazumno. Naoružana sam i obučena da savladam muškarca dvaput većeg od vas.

PETAR: Ti nisi samo glasnik.

AVA: Naravno da nisam samo glasnik. Petre, znam sve o tebi. Nekad si pisao, lajao okolo a onda si pao nisko da niže ne možeš. Dobro, promena režima, cenzura, jasno mi je. Ipak, izgubio si sve i nisi se bunio. Zaposlio si se u hamburgeriji, cccc! Psićeš ceo svet i živiš kao neki divljak. I želiš da umreš. A zašto?

PETAR: Što me pitaš kad znaš odgovor?

AVA: Ti si, u suštini, moralan čovek. Ali, na čudan način. Nisi uspeo u svojim malim buntovima i prestao si. Nisi osećao da imaš moralno pravo da govorиш u bilo čije ime. A onda, kad su izvukli tvoj broj, pomislio si: Bože, samo da ne budem ja. I, to je potpuno ljudski, Petre. Ali, to nisi mogao sebi da oprostiš. Tu pasivnost, skrivanje, mizantropiju. To što si isti kao ostali. Zgadio si se samom sebi i odlučio da se prepustiš sodbini.

Pauza

PETAR: Trućaš budalaštine ali ja te potpuno razumem. Znam da je brak sa Srbinom ostavio ozbiljne traume i napravio te takvom kakva si.

AVA: Petre, tvoji udarci su previše nisko da bi me boleli. Hajdemo.

PETAR: Nemam izbora?

AVA: Ni najmanje. Moraćeš da živiš. Bar dok si u našim rukama. Hajde, idemo.

Ava krene prema vratima. Petar ide za njom, teškim korakom. Mrak

4.

Petrova soba je u polumraku. Na fotelji spava Vukašin. Zagrio je flašu brlje. Vrata se otvaraju. Ulazi Petar.Umoran je. Prilazi fotelji. Petar zauzme pozu zombija i počne da se bekelji

PETAR: Aaaaa, ustaj Vukašine! Ubio si me! Ustaaaaaaaj! Naplatiću ti moj krrrrrv!

Vukašin se trgne i počne panično da vrišti

VUKAŠIN: Aaaaa, nemoj Peeero! Kajem se! Brate rođeni!

Petar se nagne prema njemu, uzme mu flajku i potegne

PETAR: Šta dramiš, seratoru seratorski? Pustili su me.

VUKAŠIN: Pu-pustili?

PETAR:D-daaaa. Gospodar je, u svojoj celomudrenoj palamuđevini, saopštio da sam sloboden i da idem kud me papci nose. I, evo me u mome stadu, trag mi se tu gubi, ko što pesnik reče.

VUKAŠIN: E, pa , dobrodošao u Srbiju, brate.

Vukašin ustaje i krene da ga zagrli. Petar ga zaustavi pokretom ruke

PETAR: Misliš dobrodošao ja kod tebe u moj stan?

VUKAŠIN: Čekaj, mogu da objasnim.

PETAR: Da objasniš? Daj da vidim.

VUKAŠIN: Oćeš da ti napravim kaficu? Skuvam pasulj? Ja , baćo, kuvam odličan pasulj.Prste da poližeš.

Petar ga nokautira. Vukašin padne na pod

PETAR: Ajd sad, lepo mi reci zašto si došao. Ali iskreno.

VUKAŠIN: Pa, da ti pripazim stan.

PETAR: Da mi pripaziš gajbu? Dok me ubijaju? Lepo od tebe! Hajde, zašto si stvarno ovde?

Petar ga šutne u guzicu

PETAR: Dakle?

VUKAŠIN: Žena me izbacila iz stana.

PETAR: Eto, vidiš, sad je bolje. A zašto?

VUKAŠIN: Saznala je da sam te, ovaj, predao i poludela je. Ne izbacuj me, molim te. Evo, vidiš, propao mi je život, brak se raspao. Platilo sam što sam te izdao.

PETAR: Tako što si spavao pod mojim krovom?

Vukašin ustaje.

VUKAŠIN: Izvini zbog onog.

PETAR: Ma, nema problema. Sitnica. I ja bi isto tako.

VUKAŠIN: Bi?

PETAR: Naravno da ne.

VUKAŠIN: Šta oćeš da kažem? Da sam đubre, pička? Jesam, baćo, i kajem se.

PETAR: Dosta, slabotinjo. I šta bi ti sad? Da budeš moj cimer?

VUKAŠIN: Pa, ako me primaš, baćo.

PETAR: Marš iz mog stana!

VUKAŠIN: Smiluj mi se!

PETAR: Da se smilujem? Ne bih se išorao na tebe pa sve da goriš!

VUKAŠIN: Nemoj da me izbacuješ. Dužan sam ko Grčka i nemam gde da odem.

PETAR: Tu je Pera bio srca kamenoga.

VUKAŠIN: Slušaj, Pero, ja se odavde neću maknuti. Nećeš me odavde izbaciti pa sve da dovedeš odred specijalne policije .

PETAR: Okej, recimo da ostaneš. Šta ču ja da dobijem zauzvrat?

VUKAŠIN: Evo, ja ču da ti kuvam, brišem prašinu, perem gaće, šta god oćeš.

PETAR: Bićeš moja domaćica. A?

VUKAŠIN: Pa, ja mu više dođem domaćin.

PETAR: A-a.

Petar otpije i pride mu.

PETAR: Vidi, ja sam ovde domaćin. Što znači da ćeš ti biti domaćica.

VUKAŠIN: Ne razumem.

PETAR: Pa, to je barem prosto - svakom domaćinu treba domaćica.

Petar mu položi ruku na rame i počne da ga lagano masira

PETAR: Vidi, Vule, ja nisam džabe neženja. Ponekad sam jako usamljen. Osećam se neshvaćenim, razumeš?

VUKAŠIN: Razumem. Ti si pisac a svi pisci su neshvaćeni.

PETAR: Ne, ne razumeš, balvančiću maleni. Ja sam usamljen u nekom drugom smislu.

VUKAŠIN: Nemoj, Pero, nemoj molim te.

PETAR: Šta?

VUKAŠIN: Da mi kažeš ono što se bojim da ćeš reći.

PETAR: Vidi, Vule, pokušao sam sa ženama. Mama mi je rekla da će me ona prava promeniti. Ali, nije išlo.

VUKAŠIN: Imaš ti još vremena.

PETAR: Nemam, Vule dragi. Ja se već tri decenije molim u drugoj crkvi.

VUKAŠIN: Ali, one žene što su dolazile kod tebe.

PETAR: Drugarice. Samo drugarice. Nemaju ono što meni treba.

VUKAŠIN: Misliš...

PETAR: Mislim, ono, moj bono. Samo malkice.

VUKAŠIN: Nemoj, nemoj bre!

PETAR: Poljubi me, Vule. Grebi me po licu tim tvojim seljačkim brčinama.

VUKAŠIN: Nemoj, molim te! Neee!

Petar mu stegne rame jače. Povlači ga naniže. Vukašin padne na kolena.

PETAR: O, baš zgodno.

VUKAŠIN: Ne, Pero, nemoj molim te.

PETAR: Šta je loše u malo eksperimentisanja? A? Istraživanja kažu da je svaki peti strejt muškarac imao gej iskustvo pa opet nije potpisao transfer za drugi tim.

VUKAŠIN: Čekaj, samo da ti kažem nešto.

PETAR: Čekaj ti da ja otkopčam šlic.

Vukašin vrisne kao devojka i pojuri ka vratima. Otvori ih i izjuri napolje. Petar počne da se cereka

PETAR: Koji kreten! Kupio je moju žvaku! Neverovatno!

Petar prilazi vratima. Zalupi ih. Ide do fotelje. Izvali se. Cipele skida pritiskajući stopalom petu. Umorno uzdahne i potegne iz flaše.

PETAR: I sad sam, kao, slobodan! Hopla, ja živim! A zbog čega? Za koga? Jel čujete? Mrtvak se vratio i ostaje ovde! Čujete li, komšije drage? Alo bre!

Mrak

5.

Kafić. Otužna mediteranska melodija dopire iz zvučnika. Petar sedi za stolom i pije pivo. Ubedačen je. Dolazi Milan, njegov ispisnik, elegantan, u dugom mantilu, prosed, i seda, bez pitanja, za sto.

MILAN: Pa, šta ima?

PETAR: Nema ništa. Pijem pivo.

MILAN: Izgledaš kao da pivo piće tebe.

PETAR: Jel se znamo odnekud?

MILAN: To sam ja, Milan. Milan Topisirović.

Petar se trgne

PETAR: O, Milane! Uopšte se nisi promenio. Lažem, odvratno izgledaš.

Smeju se

PETAR: Kako je?

MILAN: Snalazim se.

PETAR: I dalje pišeš?

MILAN: Ne. Sad sam na televiziji.

PETAR: Aha.

MILAN: Radim u kulturnom programu. Ništa krupno. Prepravljam tekstove.

PETAR: Kakve tekstove? One o guslarskim večerima u Maloj Moštainici?

MILAN: I gore od toga. Ali, to nije ono čime se u stvari bavim.

PETAR: Je li?

Milan se nagne prema njemu. U poverenju

MILAN: Ne, nije.

PETAR: Preprodaješ neku robu, možda?

Milan se nasmeje

MILAN: Naravno da ne.

PETAR: Pa, u čemu je stvar?

MILAN: Postoje neki ljudi. Neki ljudi koji misle isto kao ti i ja.

PETAR: A kako znaš da ti i ja mislimo isto?

MILAN: Ne znam. Misliili smo isto kad sam te poslednji put video.

PETAR: Da, pre deset godina. Ljudi se menjaju.

MILAN: Ne i ja. Ne i ja.

PETAR: To svi kažu. Ljudi se menjaju i to, uglavnom, na gore.

MILAN: Mi smo ozbiljni.

PETAR: Ko ste to vi?

MILAN: Nemamo naziv, nemamo određenu ideologiju. Imamo samo jedan cilj – da se više ne dogodi ono što se dogodilo tebi. Razumeš?

PETAR: Lepo. A gde ste bili kad se dogodilo to što se dogodilo?

MILAN: To je tačno i sva krivica je na nama ali, drugačije nije moglo. Bilo bi previše riskantno da pokušamo nešto.

PETAR: O, je li?

MILAN: Još nas je malo za velike akcije oslobađanja.

PETAR: Ne zanimaju me vaše akcije.

MILAN: Ovo nije onaj Petar kojeg znam.

PETAR: Ni ovo nije Milan kojeg sam poznavao. Gde si bio sve vreme? A? Ušušurio si se na televiziji, gledao svoja posla dok je sve propadalo. Što se tad nisi pobunio?

MILAN: Bilo je besmisleno. Sad, s ovom smicalicom oko žrtvovanja, sad sve ima smisla. Ljudi su ogorčeni i žele nešto da urade. Treba samo da ih neko podstakne. Neko kao ti. Cela zemlja zna ko si. Ako se ti pobuniš.

PETAR: O čemu pričaš?

Milan spušta ruku u kaput. Vadi paketić iz njega i spušta ga ispod stola. Pogleda preko ramena

MILAN: Ispruži ruku.Ispod stola. Brzo.

PETAR: Da ispružim ruku. Zašto?

MILAN: Znaš.

PETAR: Da bi je ujeo?

Pauza

MILAN: Uzmi to ako ne želiš da obojica najebemo!

PETAR: Milane, da nismo malo previše matori da bi se igrali pokreta optora?

MILAN: Pero, ja zbog tebe rizikujem život.

PETAR: Ti zbog mene ne rizikuješ ništa. Ovo je obično podmetanje.

MILAN: Podmetanje? I dalje mi ne veruješ?

PETAR: Vrati to nazad u džep i idi svojim putem.

Milan brzo vrati paketić u džep

MILAN: Vređa me tvoje nepoverenje.

PETAR: Ma jel' tako? Milane, uvek si bio loš pisac. Tvoji zapleti su bili krajnje naivni, likovi papirnate budale a rečenice isforsirane i rogobatne.

MILAN: Okej, ako tako kažeš. Ali, kakve to veze ima s ovim?

PETAR: Ima veze. Ima, itekako. Zar misliš da sam tako naivan da éu, usred kafića, uzeti oružje od tipa kojeg sam video triput u životu. I to nakon naivne priče o dizanju revolucije. Ti ćeš da nekog podbunuješ? Precvali kuronja iz kulturnog programa? !Ako do neke pobune dođe podići će je duplo mlađi od mene, oni koji imaju šta da dobiju a ne oni koji su sve izgubili. Oni kojima je dosta naci horora , Velikog Suseda i cele te priče. Da se sutra dignu protiv vas ja bih im se pridružio ali bi me verovatno pljunuli jer sam sve vreme čutao. I, ja to razumem. Zašto da me poštuj? Pa ja sam sebe više ne poštujem.

MILAN: Ne moraš da budeš klinac da bi se pobunio.

PETAR: Slušaj, ako me je moj dosadašnji život nečemu naučio to je jedno – znam kako da prepoznam smrđljivog provokatora i cinkaroša a to si ti.

MILAN: Ja, cinkaroš? Slušaj, ja razumem tvoje nepoverenje.

PETAR: Ne razumeš ti ništa. Ja bih, da znam da je taj pištoljčić koji si mi ponudio, pun, bez razmišljanja sručio kuršum u tu tvoju lopovsku facu. Ali, prazan je. Sigurno je prazan. Trebali su ti moji otisvci i priznanje da sam spremam da učestvujem u nekoj terorističkoj akciji protiv Vlade ili Velikog Suseda. I bih, evo, digao bi ih sve u vazduh! Jel dovoljno?

Pauza.

PETAR: A sad da lepo skratimo priču – izvadi drugi, napunjeni pištolj, uperi ga u mene i reci mi da sam uhapšen kao terorista, strani plaćenik, domaći izdajnik, član ribolovačkog društva i rotarijanac. I vodi me i radi sa mnom šta god hoćeš. Samo nemoj više da mi sereš na uvo, molim te.

Pauza. Milan se nakašlje

MILAN: Pa, dobro, ne mogu reći da nisam pokušao.

Milan ustaje

MILAN: Uživaj u svom pivu. Dabogda se zagušio!

Milan odlazi iz kafića. Petar mu nazdravi i nastavi da pije. Mrak

6.

Petrov stan. Iz pravca kuhinje dolazi para. Zveckanje suđa, off. Ulazi Petar, pripit

PETAR: Šta je ovo, koji krasni? Alo, bre!

Dolazi Vukašin sa keceljom

VUKAŠIN: Kako šta? Kuvam pasulj, baćo!

PETAR: Jesam li te je izbacio iz kuće ili ne?

VUKAŠIN: Jesi pa šta?

PETAR: A, ti bi ipak da mi postaneš domaćica!

VUKAŠIN: Da, ovaj ne. Slušaj, Pero, ako si mislio da sam toliko glup pa da poverujem da si furundžija grdnio si se preš'o.

PETAR: Prešao? Pobegao si vrišteći kao devojčica! Opšte je poznato da su ekstremni homofobi u stvari latentni homoseksualci.

VUKAŠIN: Nemoj tako. Jeste, malo sam se prepao ali sam posle razgovarao sa par žena i otkrio da ti nisu bile samo prijateljice.

PETAR: Ti mali smrdljivi Čvoroviću! I skinji to sranje s plotne. Kuća mi smrdi kao tvorova jazbina!

VUKAŠIN: Baćo, nemoj tako. Pasulj miriše.

PETAR: Miriše, a?

VUKAŠIN: I dobro bi ti došlo da malo krkaš. Da se istreznиш.

PETAR: A kako bi bilo da te zadavim sad i ovde?

VUKAŠIN: Daj, Pero, znam da ti nisi za to.

PETAR: Tačno. Mnogo si ljigav. Isprljaо bih ruke. A da ti ispalim metak među oči?

VUKAŠIN: Hehehe, Pero, nisi ti onaj Topisirović.

PETAR: Ko?

VUKAŠIN: Pa, Topisirović. A ,da, ti nisi čuo. Bilo maločas na teveu. Neki propali pisac Topisirović, lud čovek, provalio u policijsku stanicu sa još nekom bandom. Hteli da pokupe puške i dignu revoluciju.

PETAR: I?

VUKAŠIN: I, ništa. Poslala Vlada specijalce i oni ih sve pobili.

Petar se stropošta na pod

VUKAŠIN: Šta je bilo, Pero? Oćeš da ti donesem rakijicu?

PETAR: Ne.

VUKAŠIN: Što si tako bled?

PETAR: Onako. Od života.

VUKAŠIN: Čekaj, da nisi ti znao tog Topisirovića?

PETAR: Da.

Pauza

VUKAŠIN: Kao kolegu?

PETAR: Da.

VUKAŠIN: Primi moje saučešće.

PETAR: Zašto?

VUKAŠIN: Pa, red je.

PETAR: Slušaj, od tebe neću ni orah iz ruke, razumeš?

VUKAŠIN: Razumem.

PETAR: Trebalo je i ja da budem tamo.

Dimčina pokulja u sobu

VUKAŠIN: Kako? Jao, izgore mi pasulj! Zapamti gde si stao!

Lomjava, zveckanje, Vukašinove psovke, off. Petar se izvali na podu. Leži i plače. Dolazi Vukašin

VUKAŠIN: Evo, ja sam sredio. Ništa više ne gori. Dobro, moraćeda se kupi nova šerpa. Ne brini, ja će da platim štetu.

Petar se trgne i podigne u polused. Briše suze.

PETAR: Slušaj, meni je muka više od tebe, i ovog stana, i tvoj pasulja, i ove jebene zemlje i od svega. Meni to više ne treba. Tebi treba, jel' tako?

VUKAŠIN: Pa, pasulj mi više i ne treba.

PETAR: Pusti pasulj, jebao te pasulj. Želim da sad lepo, po drugi put, obaviš građansko hapšenje ili kako se već to sranje zove.

VUKAŠIN: Koga da apsim?

PETAR: Mene. Ne moraš da koristiš tejzer. Sam ču se predati a ti ćeš postati nacionalni heroj.

Vukašin skida musavu kecelju

VUKAŠIN: Ne razumem.

PETAR: Ja sam član terorističke grupe. Jedini preživeli. Priznajem da sam bio ispred policijske stanice i pucao na policajce.

VUKAŠIN: Kako si mogao da se boriš pijan?

PETAR: Kako čovek može da se bori trezan?

VUKAŠIN: I to što kažeš.

Pauza.

PETAR: Oni su izginuli, ja sam uspeo da zbrišem. Tako im reci.

VUKAŠIN: I, jel' to sve?

PETAR: Ne. Planirao sam da bacim bombu na ambasadu Velikog Suseda.

VUKAŠIN: Opa, Mile!

PETAR: Pa...

Petar ustaje i pruža ruke Vukašinu

PETAR: Hoćemo li?

VUKAŠIN: Nemam ti ja lisice. Ajmo.

Krenu prema vratima

VUKAŠIN: Al nešto ne mogu da poverujem da bi ti...

PETAR: Imaš sreće da mi se sve smučilo. Da nije - zaklao bih te na spavanju.

Vukašin zamahne da mu lupi šamar. Stane ispred njegovog obraza

VUKAŠIN: Ajde.

Odlaze. Mrak

7.

Zatvorska čelija. Petar leži na podu i trese se. Oči su mu iskolačene, zapanio je na ust. Nekontrolisano se trza. Ava drži njegovu glavu na krilu i grli ga

AVA: U redu je, u redu. To je samo jedan od preparata, Perice. Ne ostavljaju trajne posledice.

PETAR:Nnne verujem ttti.

AVA:Sve će biti u redu za koji trenutak.

PETAR: Jjjja...

AVA: Ovo je standardna procedura. Svi teroristi prolaze kroz ovo.

PETAR: Aaaali...

AVA: Znam, ti nisi terorista. Dala sam im tvoj profil ali oni nisu slušali.

Petar vršiće

AVA: Tata!

Ava brzo baci Petra iz krila. Vadi injekciju iz unutrašnjeg džepa i zabija mu je u zadnjicu. Petar se strese par puta a zatim se smiri. Ava mu miluje kosu

AVA: Ne boj se, sve će biti u redu. Ovo nije baš najbolji lek ali je prečica. Moći ćeš za koji trenutak da ustaneš i ideš. Možda ćeš osećati blagu mučninu, zbumjenost ali je bolje nego muke kroz koje bi prolazio celu noć.

PETAR:Hva-hvala.

AVA: Za lek se ne kaže hvala.

PETAR: Kakko god.

AVA: Dala bih ti pomilovanje ali znam da bi ga pocepao, pojeo, spalio. Zato ti prenosim vest. Ponovo si slobodan.

PETAR: Kako?

AVA: Eh, kako. Vaš narod je jako ekspeditivan kad se neko šalje u zatvor. To je vaša tradicija, još od vremena kad je izvesni knjaz poslao glavu svog kuma u Carigrad. Kamo sreće kad bi vam i gradski prevoz tako dobro funkcionisao. Ele, naša služba je počela sa „obradom“ pre nego što sam ja mogla da se umešam. Ubeđivala sam dugo niz uticajnih ljudi da je ovo diplomatski incident i da nam Srbi dvaput poturaju istog čoveka.

Petar teško uzdahne

PETAR: I, na kraju su prihvatali?

AVA: Da.

PETAR: Muka mi je. Vodite me odavde.

Ava mu pomaže da ustane. Petar se nesigurno drži na nogama

AVA:Ta-ko.

PETAR: Zašto?

AVA: Zašto sam ovo uradila? Zašto ne?

PETAR: Sigurno postoji neki razlog.

AVA: Razlog je da nas vaša Vlada vara a mi ne volimo kad nas neko smatra za gomilu tupana.

PETAR: Što je najgore, ne varaju vas. Samo su nesposobni.

AVA: Tim gore.

PETAR: Izvinite, da se oslonim na zid.

Petar osloni leđa na zid teško diše.

AVA: Jesi li dobro?

PETAR: Maločas si mi rekla „tata“.

AVA: Učinilo vam se.

PETAR: Maločas smo bili na „ti“.

AVA: Vi niste moj otac.

PETAR: Verovatno. Zašto me onda zoveš tako?

Pauza

AVA: Moj otac je imao epilepsiju i, kad si počeo da se trzaš.

PETAR: Podsetio sam te na njega. Jasno.

AVA: Pomalo.

PETAR: Mogli ste da skratite priču i ubijete me.

AVA: Da. Ali, to nije u interesu moje zemlje.

PETAR: Ovako me puštate po drugi put i imate s čim da im natrljate nos.

AVA: Naravno.

PETAR: A za mene nema pobune jer mi niko više neće verovati. Bio sam dvaput u najgorem zatvoru na svetu i vratio se kući u jednom komadu.

AVA: Upravo tako.

Petar se zaklati.

AVA: Čekajte, da vam pomognem.

PETAR: Neka, sam ču.

Petar krene prema vratima

AVA: Otpratiću vas do izlaza.

PETAR: Mislim da znam i sam. Već sam bio ovde.

AVA: Savetovala bih vam da vodite bezbedan, miran i tih život.

PETAR: Dobar savet. Pod uslovom da sam od onih koji bi da vode bezbedan, miran i tih život.

AVA: Šta je loše u tome?

PETAR: Takav život je loš po zdravlje.

AVA: Da li to znači da ćemo se ponovo videti?

PETAR: Ne isključujem tu mogućnost. Doviđenja, Ava.

AVA: Doviđenja, Petre.

Petar izlazi iz celije. Ava uzdahne i napravi pokret kao da briše nešto na licu. Mrak

KRAJ